Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
J. KOKOTT
представено на 22 март 2018 година[1]

Дело C-390/17 P

Irit Azoulay,
Andrew Boreham,
Mirja Bouchard,
Darren Neville
срещу

Европейски парламент

„Обжалване — Публична служба — Възнаграждение — Семейни надбавки — Надбавка за образование — Отказ да бъдат възстановени разноските за образование — Самостоятелно тълкуване на понятието „разноски за образование“ — Член 3, параграф 1 от приложение VII към Правилника за длъжностните лица“

I. Въведение

1. Подобно на някои държави членки, които прилагат семейна политика, включваща паричен компонент, институциите на Европейския съюз предвиждат за своя персонал изплащане на семейни надбавки. Те се състоят от надбавката за жилищни нужди, изплащана на длъжностните лица, издържащи семейства, към която се добавя надбавка за всяко дете на тяхна издръжка, както и надбавка за образование, предназначена да покрива разходите за образование, направени от длъжностното лице във връзка с обучението на детето му в учебно заведение. Страните по настоящото дело спорят по-специално относно условията, позволяващи получаване на последната надбавка.

2. Условията, които трябва да бъдат изпълнени за получаване на надбавката за образование, са изменени с реформата на Правилника за длъжностните лица през 2004 г. Докато преди това тази надбавка за основните и средните училища е била изплащана[2] на длъжностното лице независимо от вида на учебното заведение, посещавано от неговото дете, с реформата се въвежда изискването право на надбавката да се дава единствено когато за училището се дължи такса[3]. Целта е „размерът на надбавката за образование в бъдеще да се приравни с действителното равнище на разходите“[4].

1 Език на оригиналния текст: френски.

2 Надбавката се е изплащала като фиксирана сума. Изплащането ѝ на длъжностните лица, които са имали право на нея, постепенно е било премахнато в рамките на пет години (член 16 от приложение XIII към Правилника за длъжностните лица, в редакцията му след изменението с Регламент (ЕО, Евратом) № 723/2004 на Съвета от 22 март 2004 година за изменение на Правилника за длъжностните лица на Европейските общности и Условията за работа на другите служители на Общностите (ОВ L 124, 2004 г., стр. 84).

3 Член 3, параграф 1 от приложение VII към Правилника за длъжностните лица, в редакцията му след изменението с Регламент № 723/2004. Условието да се дължи такса обаче не е приложимо при обучение във *висше* (или университетско) учебно заведение; тогава надбавката за образование се изплаща под формата на фиксирана месечна надбавка в размер, равен на максималния.

4 Съображение 26 от Регламент № 723/2004.

3. Като се основава именно на обстоятелството, че за учебното заведение, посещавано от децата на жалбоподателите по настоящото дело, не се дължи такса, през 2015 г. Европейският парламент отказва да им предостави поисканата надбавка за образование, въпреки че през предходните години тя им е била изплащана. Жалбоподателите считат, че имат основание да продължат да я получават.

4. Тази разлика произтича от особения начин, по който съответните учебни заведения си обезпечават финансовото участие на жалбоподателите по настоящото дело. Всъщност тези заведения се субсидират от местния публичен орган, което ги задължава да предоставят достъп до образование безплатно, както е предвидено в Белгийската конституция [5]. За да осигурят обаче своето финансиране, въпросните учебни заведения разчитат също така и на сдружения с нестопанска цел, които са съответно свързани с тях и в които родителите на учениците се приканват да правят вноски. Именно тази вноска жалбоподателите искат да им бъде възстановена като надбавка за образование.

5. По това дело, свързано с публичната служба — едно от първите, които Съдът разглежда в производство по жалба след разпускането на Съда на публичната служба и повторното поемане на неговите правомощия от Общия съд, Съдът трябва да се произнесе дали с оглед на особените обстоятелства в конкретния случай Общият съд правилно е приел, че плащането на такава вноска не може да се покрива от надбавката за образование.

II. Правна уредба

6. Приложимата в настоящото дело правна уредба се съдържа в следните разпоредби на Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) [6].

7. Съгласно член 67, параграф 1, буква в) от Правилника семейните надбавки, на които длъжностното лице има право под формата на възнаграждение, включват надбавката за образование.

8. В член 3, параграф 1 от приложение VII към Правилника се определят условията за придобиване на право на надбавка за образование:

„При условията, предвидени в общите разпоредби по прилагането, длъжностното лице може да получи надбавка за образование, равна на действителните разноски за образование, направени от него, но не повече от 260,95 EUR [7] на месец за всяко дете на издръжка […], което е навършило най-малко 5-годишна възраст и посещава редовно основно или средно учебно заведение, за което се дължи такса, или висше учебно заведение. Изискването за посещаване на училище, за което се дължи такса, не се отнася до възстановяването на разноските за училищен транспорт.

[…]“.

5 Член 24, параграф 3 от Белгийската конституция.

6 В неговата редакция, приложима от 1 януари 2014 г.

7 Тази сума се е прилагала към датата на настъпване на фактите. Понастоящем тя възлиза на 273,60 EUR.

9. На основание член 110 от Правилника на 18 май 2004 г. Парламентът приема общите разпоредби по прилагането, отнасящи се до предвидената в член 3 от приложение VII към Правилника надбавка за образование (наричани по-нататък „ОРП“)[8]. В член 1 от ОРП се прави разграничение между надбавка за образование „А“, която е фиксирана сума, изплащана за деца на възраст под пет години или които все още не посещават основно училище, и надбавка за образование „Б“. За последната надбавка член 3 от ОРП предвижда:

„Надбавката за образование „Б“ покрива до размерите по член 3, параграф 1, първа и трета алинея от приложение VII към Правилника:

а) таксите за записване и за обучение в учебни заведения,

б) транспортните разходи,

но не и другите разходи, и в частност:

– задължителните разходи, като например тези за закупуване на учебници, на учебни помагала и пособия и на спортни принадлежности, застрахователните и медицинските разходи, изпитните такси, разходите във връзка с общи извънкласни училищни мероприятия (като например екскурзии, ученически посещения и пътувания, спортни лагери и пр.), както и другите разходи, свързани с изпълнението на училищната програма на посещаваното учебно заведение,

– разходите във връзка с участието на детето в зимни (бели) училища, летни (сини) училища и училища сред природата (зелени училища), както и в други подобни дейности“.

III. Обстоятелствата по спора и производството пред Общия съд

10. Жалбоподателите по настоящото дело (наричани по-нататък „жалбоподателите“) са съответно срочно наети служители и длъжностни лица в Европейския парламент с местожителство в Белгия. Децата им посещават учебни заведения[9], общото между които е, че се субсидират, но не изцяло, от Френската общност в Белгия. Съответните две учебни заведения разполагат и със собствени ресурси, които им осигуряват по-специално сдружения с нестопанска цел (наричани по-нататък „сдруженията“), в които съответните родители на ученици се приканват да правят вноски.

11. До учебната 2013/2014 г. включително Парламентът е възстановявал на жалбоподателите платената от тях на сдруженията вноска за разноските за образование на децата им, вече посещаващи тези учебни заведения, до максималния предвиден размер. На 24 април 2015 г. Парламентът отхвърля молбите за възстановяване на платената от жалбоподателите на сдруженията вноска за учебната 2014/2015 г. с мотива, че не са налице предпоставките по член 3, параграф 1 от приложение VII към Правилника (наричани по-нататък „решенията за отхвърляне“). Според Парламента въпросните две училища не са учебни заведения, за които се дължи такса по смисъла на тази разпоредба, тъй като доброволните вноски на жалбоподателите в сдруженията са извън рамката на задължителното безплатно образование, както то е предвидено в белгийското законодателство.

8 В редакцията, приложима към датата, на която Общият съд е постановил обжалваното съдебно решение. Редакцията, която е в сила понастоящем, е приета на 18 ноември 2016 г.; текстът на член 5 от нея, озаглавен „Разноски за образование“, възпроизвежда този на предишния член 3.

9 Става въпрос за Athénée Ganenou в Брюксел (Белгия) и за École internationale Le Verseau в Биерж (Белгия). Първото е религиозно училище, в което образователната програма във Френската общност в Белгия се допълва още в началните класове с няколко часа седмично изучаване на иврит, история на юдаизма, Библията и английски език. Второто е светско училище, в което още в предучилищните групи учебните занятия се водят на френски и английски език от учители, на които съответният език е майчин.

12. Макар подадените по административен ред жалби от жалбоподателите срещу тези решения също да са отхвърлени на 17 и 19 ноември 2015 г., Парламентът все пак решава „на добра воля и по изключение“ да предостави на жалбоподателите надбавката за образование за учебната 2014/2015 г., но да преустанови — що се отнася до обучението в съответните учебни заведения — изплащането на тази надбавка за следващите учебни години.

13. На 17 февруари 2016 г. жалбоподателите са поискали да бъдат отменени решенията на Парламента за отказ, с изключение обаче на предоставената на добра воля и по изключение надбавка за образование за учебната 2014/2015 г., и Парламентът да бъде осъден да им изплати надбавката за образование за 2015/2016 г. В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват три основания, първо, нарушение на член 3, параграф 1 от приложение VII към Правилника и явна грешка в преценката, второ, нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, и трето, нарушение на принципите на равно третиране и на добра администрация.

14. В решението си от 28 април 2017 г. (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“) [10] Общият съд отхвърля всяко от тези основания, а оттам и искането за отмяна на решенията за отказ. С оглед на това отхвърляне Общият съд приема, че няма основание за произнасяне по същество по искането за осъждане на Парламента да изплати на жалбоподателите надбавката за образование за 2015/2016 г.

IV. Производство пред Съда и искания на страните

15. На 28 юни 2017 г. жалбоподателите подават заедно настоящата жалба срещу решението на Общия съд.

16. Жалбоподателите искат от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да уважи исканията им, направени в рамките на жалбата в първоинстанционното производство по дело T-580/16 [11],

– да осъди ответника да заплати всички съдебни разноски.

17. От своя страна Парламентът иска от Съда:

– да отхвърли жалбата като неоснователна,

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

18. Съдът е разгледал жалбата в писмено производство.

V. Правен анализ

19. Жалбоподателите считат, че обжалваното съдебно решение е опорочено от редица грешки при прилагане на правото, в частност изопачаване на фактите, и липса на мотиви. По-специално, Общият съд е допуснал, първо, грешка при прилагане на правото и е изопачил фактите, като не е приел понятието „разноски за образование“ за самостоятелно понятие,

10 Решение на Общия съд от 28 април 2017 г., Azoulay и др./Парламент (T-580/16, EU:T:2017:291).

11 Решение на Общия съд от 28 април 2017 г., Azoulay и др./Парламент (T-580/16, EU:T:2017:291).

подлежащо на еднакво тълкуване в правния ред на Съюза[12]. Второ, обжалваното съдебно решение съдържало неточност по същество във фактическите констатации на Общия съд[13]. Трето, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото при тълкуването на постоянната съдебна практика, приложима в областта на правилото за съответствие между подадената по административен ред жалба и тази, подадена по съдебен ред[14]. Накрая, Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране, отговаряйки на основанието, изведено от принципите на равно третиране и на добра администрация[15].

А. По допустимостта

20. Ще отбележа, че пред Общия съд жалбоподателите искат отмяната на решенията за отказ по техните молби за изплащане на разноски за образование за учебната 2014/2015 г. Те обаче искат също така и отмяна на решенията, с които Парламентът отхвърля техните жалби, подадени по административен ред, но без частта, в която им предоставя на добра воля и по изключение надбавката за образование за същата учебна година. Следователно жалбоподателите действително са получили исканата надбавка.

21. Що се отнася до следващите учебни години, в решенията за отказ по подадените по административен ред жалби Парламентът само уточнява, че изплащането на жалбоподателите на надбавката за образование за следващите учебни години вече няма да бъде предоставяно[16].

22. Общият съд приема, че решенията, с които се отхвърлят подадените по административен ред жалби, нямат самостоятелен характер и че следователно той е сезиран само с жалбата срещу решенията за отхвърляне[17], които се отнасят само за учебната 2014/2015 г. Жалбоподателите не повдигат оплакване по този въпрос в жалбата си.

23. Освен това, що се отнася конкретно до учебната 2015/2016 г., жалбоподателите искат от Общия съд да осъди Парламента да изплати надбавката за образование за същата тази година. Парламентът подчертава пред Общия съд недопустимостта на това искане, защото надбавката за образование се предоставяла от администрацията само за една учебна година и жалбоподателите е трябвало да следват административната процедура преди подаването на жалбата си[18].

24. Общият съд приема, че предвид отхвърлянето на искането за отмяна на решенията за отказ (относно учебната 2014/2015 г.) няма основание за произнасяне по искането относно учебната 2015/2016 г.[19]. Жалбоподателите не повдигат оплакване и по този въпрос в жалбата си.

25. При тези обстоятелства и ако Съдът сметне за необходимо да разгледа служебно условието за допустимост на жалбата за отмяна пред Общия съд[20], свързано с правния интерес, съм на мнение, че жалбоподателите имат правен интерес да обжалват решенията за отхвърляне във връзка с учебната 2014/2015 г., което е достатъчно, за да се обоснове допустимостта на жалбата. Действително надбавката за образование им е била отпусната за тази година. Макар на практика разходите на жалбоподателите да са били възстановени, това все пак е извършено по силата на

12 Тази критика се отнася за точки 31—36, 38 и 40 от обжалваното съдебно решение.

13 Тази критика се отнася за точки 45 и 46 от обжалваното съдебно решение.

14 Тази критика се отнася за точка 47 от обжалваното съдебно решение.

15 Тази критика се отнася за точки 55 и 56 от обжалваното съдебно решение.

16 Дотогава, докогато съответните учебни заведения не отговарят на условията, предвидени за отпускането на надбавката за образование.

17 Точка 12 от обжалваното съдебно решение.

18 Точки 68—74 от писмената защита на Парламента пред Общия съд.

19 Точка 65 от обжалваното съдебно решение.

20 Относно компетентността на Съда да разгледа служебно за пръв път на етапа на производството по обжалване недопустимостта на жалбата пред Общия съд вж. решение на Съда от 23 април 2009 г., Sahlstedt и др./Комисия (C-362/06 P, EU:C:2009:243, т. 22).

мярка на добра воля, приета по изключение от Парламента за компенсиране на прекалено дългото време за произнасяне по молбите им [21]. Решенията обаче, с които се отхвърлят молбите на жалбоподателите и които съдържат окончателно становище на администрацията спрямо тях, не са били оттеглени и определят техните права. Така жалбоподателите имат правен интерес да обжалват тези решения, които са увреждащи за тях, поради това че с тях им се отказва правото на надбавка за образование.

26. Що се отнася до жалбата, Парламентът не оспорва допустимостта ѝ и не виждам причини да се разглежда служебно нейната недопустимост.

Б. По първото основание за обжалване — грешка при прилагане на правото и изопачаване на фактите при тълкуването на понятието „разноски за образование“

1. Самостоятелно тълкуване на понятието „разноски за образование“

27. Жалбоподателите упрекват Общия съд, че не е дал самостоятелно и еднакво тълкуване на понятието „разноски за образование“ в рамките на правния ред на Съюза. Те се позовават на практиката на Съда, съгласно която в съответствие с член 1а от Правилника длъжностните лица имат право на равно третиране при прилагането на същия, което налага необходимостта този правилник да се тълкува по правило самостоятелно и еднакво в целия Съюз. Това тълкуване трябва да се търси, като се отчитат контекстът на разпоредбата и целта, преследвана с правната уредба, от която тя е част [22].

28. Що се отнася по-специално до разноските за образование, жалбоподателите се позовават на решение Bovagnet/Комисия, като изтъкват, че за целите на тяхното възстановяване това понятие не би могло да зависи от съществуващите наименования или класификации на национално равнище, а само от естеството и компонентите на подлежащия на възстановяване разход [23]. Според жалбоподателите обаче Общият съд е тълкувал това понятие с оглед на белгийското законодателство.

29. Не намирам за убедителни доводите на жалбоподателите. Също като Парламента, и аз смятам, че Общият съд е дал самостоятелно тълкуване на понятието „разноски за образование“, отчитащо предназначението на надбавката за образование и независещо от квалификациите на национално равнище.

30. Така в точка 30 от обжалваното съдебно решение Общият съд определя възстановимите „разноски за образование“ в рамките на надбавката за образование като обхващащи както таксите, даващи на ученика достъп до учебното заведение (такси за записване), така и таксите, даващи му възможност да следва предлаганото от същото това учебно заведение обучение и да участва пълноценно в програмите му (такси за обучение).

31. Това определение възпроизвежда възприетото от Съда на публичната служба в решение Bovagnet/Комисия [24], чиито фактически обстоятелства се вписват в друг национален контекст, тъй като съответното учебно заведение се намира в Люксембург.

21 Точки 66 и 67 от писмената защита на Парламента пред Общия съд.

22 В това отношение жалбоподателите сочат решение на Съда от 15 октомври 2015 г., Axa Belgium (C-494/14, EU:C:2015:692, т. 21 и 24).

23 Решение на Съда на публичната служба от 8 септември 2011 г., Bovagnet/Комисия (F-89/10, EU:F:2011:129, т. 22).

24 Решение на Съда на публичната служба от 8 септември 2011 г., Bovagnet/Комисия (F-89/10, EU:F:2011:129, т. 23).

32. Като разглежда дали направените от жалбоподателите разходи действително представляват такси за записване и за обучение по смисъла на решение Bovagnet/Комисия[25], Общият съд констатира в точки 31 и 32 от обжалваното съдебно решение, че записването в съответните учебни заведения и обучението в тях не са обвързани със заплащането на парична сума за покриване на таксите за записване и за обучение. Освен това невнасянето в сдруженията на исканата вноска не води до отказ ученикът да бъде записан в училището или до изключването му от него. С други думи, учебните заведения *не са изисквали* заплащането на парична сума, за да могат децата да имат достъп до тях и да се обучават в тях, или пък родителите не са били *длъжни* да заплащат такси. Поради това Общият съд стига до извода, че направените от жалбоподателите разходи не могат да бъдат квалифицирани като разноски за образование.

33. Така Общият съд тълкува разноските за образование по смисъла на член 3, параграф 1 от приложение VII към Правилника като такива, които трябва да бъдат *задължителни* за длъжностното лице, за да запише детето си в определено учебно заведение и то да може да се обучава в него.

34. Това условие вече е установено в решение Bovagnet/Комисия. В него възстановимите разноски се определят като разноски, които обуславят самия достъп на ученика до училището и до неговата програма и следователно до училищно образование и чието плащане е задължително[26].

35. Това тълкуване отговаря на изискванията на Правилника. Действително, както припомня Парламентът, разпоредбите на правото на Съюза, които предоставят право на финансови обезщетения, трябва да се тълкуват стриктно[27].

36. Възстановяването на вноска, направена от длъжностното лице по желание и доброволно, не отговаря на изискването за стриктно тълкуване. Освен това противоречи на волята на законодателя, който при реформата на Правилника през 2004 г. обуславя възстановяването на разноските от това детето да посещава учебно заведение, за което се дължи такса[28], и определя срок за изплащането на надбавката за образование под формата на фиксирана сума, предоставена на длъжностните лица[29]. Следователно Правилникът не допуска надбавката за образование да се приема като добавка към възнаграждението, с която длъжностното лице се разпорежда свободно, например правейки доброволни вноски или дарения.

37. Общият съд не е тълкувал понятието „разноски за образование“ в съответствие с белгийското право. Макар да споменава[30] общонационално циркулярно писмо на Френската общност в Белгия, озаглавено „Безплатен достъп до задължителното образование“[31], той прави това само като индиция в подкрепа на извода — неоспорван от жалбоподателите — че учебните заведения не са им налагали плащането на такси за записване и за обучение. Общият съд всъщност посочва, че това циркулярно писмо, приложимо за разглежданите учебни заведения, предвижда, че записването в субсидирано учебно заведение не може да бъде обуславяно от заплащането на парична сума и че неплащането на таксите, които учебно заведение може да събира[32], не би могло да има последици върху обучението на съответния ученик в учебното заведение.

25 Решение на Съда на публичната служба от 8 септември 2011 г., Bovagnet/Комисия (F-89/10, EU:F:2011:129, т. 23).

26 Решение на Съда на публичната служба от 8 септември 2011 г., Bovagnet/Комисия (F-89/10, EU:F:2011:129, т. 26 и 27).

27 Решение на Общия съд от 30 ноември 1994 г., Dornonville de la Cour/Комисия (T-498/93, EU:T:1994:278, т. 38 и цитираната съдебна практика) и решение на Съда на публичната служба от 30 юни 2015 г., Petsch/Комисия (F-124/14, EU:F:2015:69, т. 33).

28 При обучение в основно или средно училище.

29 Вж. точка 2 от настоящото заключение.

30 В точки 31, 33 и 36 от обжалваното съдебно решение, които са изрично посочени като предмет на критика от жалбоподателите.

31 Циркулярно писмо № 4516 от 29 август 2013 г.

32 Като например такси за басейн и за културни и спортни прояви.

38. Следователно, за да определи дали заплащането на таксите, чието възстановяване жалбоподателите искат, обуславя приемането на децата им в съответните учебни заведения, Общият съд се позовава на белгийското право като релевантна индиция, а не като решаващ критерий [33], за което говори използването на наречието „впрочем“ [34].

39. Според жалбоподателите възприетото от Общия съд стеснително тълкуване поставя възстановяването на разноските за образование в зависимост от различните образователни системи на държавите членки.

40. Това е неправилно. Може да варира в зависимост от държавата членка или учебното заведение не възстановяването на разноските за образование, а самото наличие на подлежащите на възстановяване разноски за образование и техният размер.

41. Така, когато за записването и обучението на ученик учебно заведение изисква плащането на такси, именно естеството и компонентите на тези такси в съответствие с решение Bovagnet/Комисия [35] и независимо от наименованията или класификациите на национално равнище, определят тяхното възстановяване. Обратно, когато за записването и обучението на ученик учебното заведение не изисква плащането на такси, каквито и да са съображенията за това, липсва основание съответното длъжностно лице да получава надбавката за образование.

42. По-нататък, жалбоподателите считат, че самостоятелното тълкуване е трябвало да отчете факта, че без вноските, които са приканени да платят, съответните учебни заведения не биха могли да финансират специалното обучение, заради което жалбоподателите са избрали да запишат в тях децата си. Следователно вноските представляват действително направени от жалбоподателите разходи за училищното обучение на децата им.

43. Като е приел, че разноските за образование не обхващат всички действително направени разходи за училищното обучение, а само тези, които учебното заведение изисква като такси за записване и за обучение, Общият съд все пак е изтълкувал това понятие в съответствие с текста и целите на приложимите разпоредби от Правилника.

44. На последно място, жалбоподателите считат, че като приравнява в точка 40 от обжалваното съдебно решение направените вноски с „други разходи“ по смисъла на член 3 от ОРП, Общият съд ограничава значително самостоятелното понятие „разноски за образование“ съгласно Правилника. Според жалбоподателите Общият съд е приел, че направените вноски попадат в категорията „други разходи“ само защото те не са свързани с официалната белгийска образователна програма.

45. Това не е моят прочит на решението на Общия съд. След като приема поради гореизложените съображения [36], че направените вноски не попадат в категорията на възстановимите разноски за образование, Общият съд ги класифицира чрез изключване в остатъчната категория „други разходи“, които не подлежат на възстановяване. Тъй като изброяването на предвидените случаи, попадащи в тази категория, не е изчерпателно, Общият съд е могъл основателно да приеме, че те са „други[…] разходи, свързани с изпълнението на училищната програма на посещаваното учебно заведение“ [37].

33 Във връзка с понятието „основно образование“ вж. решение на Общия съд от 29 юни 2004 г., Hivonnet/Съвет (T-188/03, EU:T:2004:194, т. 28), а що се отнася до понятието „разноски за образование“, решение на Съда на публичната служба от 8 септември 2011 г., Bovagnet/Комисия (F-89/10, EU:F:2011:129, т. 21).

34 „*Впрочем* обратното […], видно от циркулярно писмо № 4516 […]“ (т. 31 от обжалваното съдебно решение) и „[…] както *впрочем* се потвърждава в циркулярно писмо № 4516“ (т. 36 от обжалваното съдебно решение).

35 Решение на Съда на публичната служба от 8 септември 2011 г., Bovagnet/Комисия (F-89/10, EU:F:2011:129, т. 22 и 23).

36 Точки 32—36 от настоящото заключение.

37 Вж. точка 40 от обжалваното съдебно решение.

46. Следователно това оплакване трябва да се отхвърли.

2. По изопачаването на фактите

47. Жалбоподателите твърдят, че Общият съд е изопачил фактите, като е приел в точка 31 от обжалваното съдебно решение, че фактурирането на разноски за образование от сдруженията не било в съответствие с белгийското право.

48. В това отношение подобно изопачаване е налице, когато, без да се основава на нови доказателства, преценката на съществуващите доказателства е явно неправилна [38].

49. В случая обаче не се установява подобно изопачаване на националното право, тъй като жалбоподателите не са доказали нито че разглежданото циркулярно писмо не е обвързващо, нито че Общият съд е направил преценка, която явно противоречи на неговото съдържание. По-конкретно, те не са доказали в подкрепа на довода си, че на учебните заведения или сдруженията е позволено да изискват заплащането на такси, свързани със специалния учебен план на тези учебни заведения.

50. Следователно това оплакване също трябва да се отхвърли.

51. Поради това първото основание за обжалване като цяло следва да се отхвърли по същество.

B. По второто основание за обжалване — неточност на фактическите констатации

52. Жалбоподателите считат, че в обжалваното съдебно решение отговорът на изложеното от тях основание — нарушение на принципа на оправданите правни очаквания, съдържа фактически неточности. Според тях Общият съд се е произнесъл по въпроса дали от изготвения от Парламента формуляр, който съответните учебни заведения е трябвало да попълнят, личи наличието на такси за записване. Той обаче не се е произнесъл по наличието на постоянна практика на Парламента, която да е породила у жалбоподателите оправдани правни очаквания.

53. В точки 44 и 45 от обжалваното съдебно решение Общият съд все пак се произнася по основанието за обжалване на жалбоподателите, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания. След като припомня трите условия, които трябва да са изпълнени, за да се ползват от защита на оправданите правни очаквания, Общият съд приема, че дори администрацията да е предоставила конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, те не са могли да създадат оправдани правни очаквания за жалбоподателите поради неспазване на разпоредбите на Правилника.

54. Отговорът на Общия съд на това основание се опира впрочем на постоянна съдебна практика [39].

55. В този контекст изпратеният на съответните учебни заведения формуляр, за който Общият съд уточнява, че не дава възможност да се установи дали жалбоподателите са платили такси за записване, се споменава в точка 46 от обжалваното съдебно решение само в отговор на довода на страните, че изпращането на този формуляр е щяло да предостави уверения, даващи повод за оправдани правни очаквания у тях.

38 Решение на Съда от 18 януари 2007 г., PKK и KNK/Съвет (C-229/05 P, EU:C:2007:32, т. 37).

39 Решения на Съда от 6 февруари 1986 г., Vlachou/Сметна палата (162/84, EU:C:1986:56, т. 6), на Общия съд от 27 март 1990 г., Chomel/Комисия (T-123/89, EU:T:1990:24, т. 25—30) и на Съда на публичната служба от 7 юли 2015 г., Kur/Комисия (F-53/14, EU:F:2015:81, т. 64).

56. Второто основание за обжалване следователно е явно неоснователно.

Г. По третото основание за обжалване — грешка при прилагане на правото при тълкуването на съдебната практика относно правилото за съответствие между жалбата по административен ред и тази по съдебен ред

57. Жалбоподателите изтъкват, че като е отхвърлил като недопустим довода им, изведен от нарушение на принципа на правната сигурност, тъй като не е бил повдигнат в жалбата по административен ред, в точка 47 от обжалваното съдебно решение Общият съд не е взел предвид съдебната практика относно съответствието между жалбата по административен ред и тази по съдебен ред.

58. Според жалбоподателите едва в решенията, с които се отхвърлят подадените по административен ред жалби, Парламентът е потвърдил, че надбавката за образование подлежи на ежегодна оценка. Те посочват съдебната практика, която предвижда изключение от правилото за съответствие между жалбата по административен и тази по съдебен ред: в хипотеза, при която жалбоподателят се запознава посредством отговора на административната си жалба с мотивите на увреждащия го акт, всяко основание, което е изтъкнато за първи път във фазата на обжалването и което цели да оспори основателността на изложените в отговора на административната жалба мотиви, трябва да се приеме за допустимо[40]. Следователно жалбоподателите считат, че имат основание да изтъкнат за първи път в жалбата си по съдебен ред противоречието с принципа на правната сигурност на правомощието на Парламента да подлага на ежегодна оценка надбавката за образование.

59. Парламентът възразява, че в решенията, с които се отхвърлят подадените по административен ред жалби, не се съдържат мотиви, които да изменят или допълват съществено мотивите, съдържащи се в решенията за отказ.

60. В това отношение е вярно, че Парламентът твърди за първи път в отговора си на жалбите, подадени от жалбоподателите по административен ред, че надбавката за образование подлежи на ежегодна оценка. Това твърдение обаче е в подкрепа на неговия довод, че не е дал конкретни и безусловни уверения на жалбоподателите, че ще получат надбавката за образование. Следователно именно в отговор на основанието за обжалване, изведено от нарушение на оправданите правни очаквания, което е повдигнато от жалбоподателите в жалбата им по административен ред, Парламентът потвърждава, че надбавката за образование подлежи на ежегодна оценка. Този довод не представлява мотив на решенията за отказ, изтъкнат едва във фазата на отговора на жалбите по административен ред, а причина, поради която жалбоподателите не са могли да имат оправдани правни очаквания.

61. Освен това решението, на което се позовават жалбоподателите, е постановено при обстоятелства, при които администрацията при отхвърлянето на подадената по административен ред жалба не е възприела мотивите на първоначалното си решение, а е посочила други мотиви[41]. Настоящият случай не е такъв. Основанието за отхвърляне на молбата за възстановяване е едно и също в първоначалните решения и в решенията, с които се отхвърлят подадените по административен ред жалби: въпросните учебни заведения не могат да бъдат окачествени като учебни заведения, за които се дължи такса по смисъла на Правилника, и следователно не отговарят на условията, за да могат жалбоподателите да получават надбавката за образование.

40 Жалбоподателите се позовават на решение на Общия съд от 21 май 2014 г., Mocová/Комисия (T-347/12 P, EU:T:2014:268, т. 44).
41 Решение на Общия съд от 21 май 2014 г., Mocová/Комисия (T-347/12 P, EU:T:2014:268, т. 32).

62. От това следва, че като отхвърля като недопустими доводите им относно принципа на правната сигурност, поради това че не са били повдигнати в жалбата по административен ред, Общият съд се е съобразил със съдебната практика относно правилото за съответствие между жалбата по административен и тази по съдебен ред.

63. Ето защо третото основание за обжалване трябва да се отхвърли по същество.

Д. По четвъртото основание за обжалване — нарушение на задължението за мотивиране

64. Жалбоподателите твърдят, че Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране, като е приел в точка 56 от обжалваното съдебно решение, че първата част от третото основание за обжалване, изведено от нарушение на принципа на равно третиране, е неотносима.

65. Пред Общия съд жалбоподателите са изтъкнали, че длъжностни лица в друга институция на Съюза продължавали да имат право на възстановяване на разноските за образование за техните деца, посещаващи същите учебни заведения. Жалбоподателите са изразили мнение, че са третирани различно въз основа на същите разпоредби на Правилника.

66. Общият съд, макар и накратко, предоставя отговор на това оплакване в две части. След като припомня основанията и съдържанието на принципа на равно третиране, в точка 55 от обжалваното съдебно решение той подчертава, че този принцип трябва да съчетава със спазването на принципа на законност. Вследствие на това и съгласно постоянната съдебна практика[42] длъжностно лице не може да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза на другиго. Тъй като освен това Общият съд констатира, че предоставянето на възстановяване на разноски като направените от жалбоподателите не е в съответствие с разпоредбите на Правилника, от това той прави извода, че жалбоподателите не могат да се позовават на тази незаконосъобразност, допусната в полза на други длъжностни лица.

67. Затова Общият съд заключава, че оплакването, изведено от нарушение на принципа на равно третиране, е неотносимо.

68. Не смятам, че по този начин Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране, което произтича от членове 36 и 53 от Статута на Съда на Европейския съюз. Това задължение не му налага в изложението си да разгледа изчерпателно и един по един всички доводи, развити от страните по спора. Мотивите на решението трябва да позволяват на заинтересованите лица да се запознаят с причините, поради които Общият съд не е уважил доводите им, а на Съда — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол[43]. Настоящият случай е такъв. Изложените от Общия съд мотиви в точки 55 и 56 от обжалваното съдебно решение позволяват да се разберат съображенията, поради които Общият съд е приел, че позоваването на принципа на равно третиране е неотносимо, и не е счел за необходимо да отговори на всички доводи, свързани със спазването на този принцип.

69. По-нататък, жалбоподателите твърдят, че Общият съд не се е произнесъл по твърдението за нарушение на член 22 от Хартата на основните права на Европейския съюз, който задължава Съюза да зачита културното, религиозното и езиковото многообразие. Считам, че макар жалбоподателите действително да споменават тази разпоредба в жалбата си пред Общия съд в

42 Решения на Съда от 4 юли 1985 г., Williams/Сметна палата (134/84, EU:C:1985:297, т. 14), на Общия съд от 11 юли 2007 г., Centeno Mediavilla и др./Комисия (T-58/05, EU:T:2007:218, т. 155) и на Съда на публичната служба от 21 януари 2014 г., Van Asbroeck/Парламент (F-102/12, EU:F:2014:4, т. 38).

43 Вж. например решения на Съда от 20 май 2010 г., Gogos/Комисия (C-583/08 P, EU:C:2010:287, т. 30) и на Общия съд от 2 юли 2010 г., Kerstens/Комисия (T-266/08 P, EU:T:2010:273, т. 73).

рамките на втората част от третото основание за обжалване, свързана с нарушение на принципа на добра администрация, те го правят твърде хипотетично и общо, за да може да се приеме, че се позовават на неговото нарушаване. Следователно Общият съд не може да бъде упрекнат, че не се е произнесъл по този въпрос.

70. Според мен от изложеното по-горе следва, че четвъртото основание за обжалване също трябва да бъде отхвърлено по същество, а следователно да бъде отхвърлена и жалбата в нейната цялост.

VI. По съдебните разноски

71. Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда, който се прилага по отношение на производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

72. Тъй като Парламентът е направил искане за осъждане на жалбоподателите и последните са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да понесат, наред с направените от тях съдебни разноски, и тези на Парламента.

VI. Заключение

73. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да се произнесе, както следва:

„1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда г-жа Irit Azoulay, г-н Andrew Boreham, г-жа Mirja Bouchard и г-н Darren Neville да понесат, освен направените от тях съдебни разноски, и съдебните разноски, направени от Европейския парламент“.